15/05/2023

Συναχθήναι εν τη Εκκλησία

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

«Ἐγένετο δὲ αὐτοὺς ἐνιαυτὸν ὅλον συναχθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ διδάξαι ὄχλον ἱκανόν, χρηματίσαι τε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς» (Πράξ. 11,26)

«Ἔμενε ἕναν ὁλόκληρο χρόνο στὴν ἐκκλησία καὶ μαζί δίδαξαν πλῆθος πολύ. Στὴν Ἀντιόχεια οἱ μαθητές ὠνομάσθησαν γιὰ πρώτη φορὰ Χριστιανοί».

Καθόλη την πασχάλια περίοδο στην Εκκλησία μας διαβάζουμε αποσπάσματα από το βιβλίο των **Πράξεων των Αποστόλων,** έργο του ευαγγελιστή Λουκά, μέσα από το οποίο βλέπουμε την διάδοση της πίστης στον **Αναστάντα Κύριο,** την συγκρότηση της πρώτης Εκκλησίας και τους λόγους για τους οποίους ο χριστιανισμός διαδόθηκε απανταχού. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί ο ευαγγελισμός της **Αντιόχειας της Συρίας,** μεγάλου πολιτιστικού κέντρου, δίπλα στον ποταμό Ορόντη, η οποία πρόσφατα δοκιμάστηκε από τους μεγάλου σεισμούς, καθώς σήμερα ανήκει στην Τουρκία.

Τρία ενδιαφέροντα σημεία βλέπουμε σ' αυτόν τον ευαγγελισμό, τα οποία μπορούμε να τα δούμε και στα πλαίσια της δικής μας εποχής και πραγματικότητας.
Το πρώτο έχει να κάνει με το γεγονός ότι το μήνυμα του Ευαγγελίου διαδίδεται στους **Ελληνιστές,** στους ειδωλολάτρες, κατόπιν του διωγμού που ξέσπασε εις βάρος των χριστιανών από τους Ιουδαίους αφού μαρτύρησε ο άγιος Στέφανος ο πρωτοδιάκονος και πρωτομάρτυρας. Αυτός ο δρόμος δεν ανοίχτηκε επειδή οι μαθητές ήταν έτοιμοι για κάτι τέτοιο. Ένας θάνατος μαρτυρικός οδήγησε εκεί. Μεγάλες αλήθειες. Από γεγονότα φρικτά και δυσάρεστα ανοίγουν δρόμοι σωτηρίας για πολλούς ανθρώπους. Η **πρόνοια του Θεού** οδηγεί μέσα από διωγμούς και θλίψεις να διακηρυχθεί και να βιωθεί η πίστη και η αγάπη σε άλλους τόπους, όταν εκείνοι που πιστεύουν δεν βρίσκουν ανταπόκριση από τους οικείους. Ότι συμπεράσματα γιατί ο Θεός επιτρέπει και ανέχεται την ανθρώπινη κακία δεν πρέπει να βγαίνουν άμεσα και με τρόπο οριστικοποιημένο. Ο χρόνος τελικά αποκαλύπτει την παρουσία του Θεού, συχνά μέσα από σταυρούς και θλίψεις. Η ανάσταση όμως έρχεται πάντοτε, με τον τρόπο που ο Θεός κρίνει. Χρειάζεται εμπιστοσύνη.

Το δεύτερο έχει να κάνει με την σύναξη των ανθρώπων στον ναό και την διακονία του λόγου του Θεού. Οι απόστολοι **Βαρνάβας** και **Παύλος** δεν θα διστάσουν να μείνουν στην Αντιόχεια για έναν ολόκληρο χρόνο. Κέντρο όμως της ζωής τους, όπως και της ζωής όσων ενδιαφέρονται να πιστέψουν και να ενισχύσουν την πίστη τους είναι ο ναός. Δεν είναι ιδεολογία ή φιλοσοφική συζήτηση η χριστιανική πίστη, αλλά το μυστήριο της Ευχαριστίας, της θείας λειτουργίας, η κοινωνία του σώματος και του αίματος του Χριστού που κάνει τους ανθρώπους ένα με τον Θεό και τον συνάνθρωπο. Εκεί γίνεται και η διδαχή του λόγου του **Θεού**. Από εκεί ξεκινούν οι πιστοί για να ζήσουν τον χρόνο της ζωής έχοντας τον **Χριστός** στις καρδιές τους, έχοντας την αγάπη ως γνώμονα και την ελπίδα και το φως της **Ανάστασης** ως προσδοκία. Στον ναό όλοι μαζί ακούνε το Ευαγγέλιο, λύνουν τις απορίες τους, ζούνε την αρχή της πνευματικής τους πορείας, ανανεώνουν την μετάνοια, χαίρονται την κοινωνία με το πρόσωπο του αδελφού τους, αποφασίζουν

την συγχώρηση, σπουδάζουν στην υπακοή στον λόγο των αποστόλων και των πατέρων, παλεύουν να μεταμορφώσουν τα πάθη τους σε ζωή, γιορτάζουν την πίστη μέσα από την παράδοση, ξεκινούν και τελειώνουν την επίγεια πορεία τους. Αυτό είναι ιδιαίτερα σπουδαίο σήμερα που όλα τα έχουμε μετατρέψει σε ατομική ανάγκη, ακόμη και την λατρεία του **Θεού**, και προσπαθούμε με ιδεολογίες να υποστηρίξουμε ότι πιστεύουμε.

Το τρίτο έχει να κάνει με το όνομα «χριστιανοί». Οι **Ιουδαίοι** και ειδωλολάτρες αποκαλούσαν τους πιστούς έτσι, χαρακτηρίζοντας με την λέξη αυτή την ιδιότητά τους ως των αγαθιάρηδων, των κουτών, των απλοϊκών. Στην πραγματικότητα όμως η λέξη έχει τριπλή ρίζα. Εκφράζει την συνήθεια της χρίσης του βασιλιά στην εβραϊκή παράδοση, η κατάληξη «anus» είναι λατινική και το «χριστ-» είναι ελληνική λέξη. Ο χριστιανισμός εξέλιξε το εβραϊκό του ένδυμα, μίλησε ελληνικά και εισήλθε στον ρωμαϊκό κόσμο και μέσω αυτού σε όλη την οικουμένη. Από τότε μέχρι σήμερα το όνομα «χριστιανός» συνεχίζει την παράδοση της πρώτης Εκκλησίας, μας δίνει ταυτότητα εμπιστοσύνης στον Θεό και στο θέλημά Του, ακόμη και στις θλίψεις και παράλληλα, στο πρόσωπο του Χριστού εκφράζει την ελπίδα της αιωνιότητας στον χρόνο. Είναι το πιο τιμητικό όνομα που θα μπορούσαμε να έχουμε και αξίζει να καμαρώνουμε εν **Χριστώ** γι’ αυτό.

Τα τρία αυτά στοιχεία ας μας βοηθήσουν να ξαναδούμε την πορεία μας στους καιρούς μας, ώστε να εντρυφήσουμε αναστάσιμα στην ζωή της πίστης μας!
Χριστός Ανέστη!

Πηγή: pemptousia.gr/ Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας